

Олександр Гаврош

ТАЛУНА-ЛАЛУНА

або Іван Сила
на Острові Щастя

Видавництво Старого Лева

ГАЛУНА—ЛАЛУНА

або Іван Сила
на Острові Щастя

Дипломант
конкурсу романів, кіносценаріїв,
п'єс та пісенної лірики про кохання
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА – 2010»

Олександр Гаврош

ГАЛУНА — ЛАЛУНА

або Іван Сила
на Острові Щастя

Видавництво **С**тарого **Л**ева

Львів — 2010

УДК 821.161.2-93
ББК 84 (4УКР)-445
Г 12

Іван Сила, найдужча людина світу, щасливо зажив у сімейному колі – з дружиною Мілкою та трьома діточками, неперевершеними шибайголовами. Аж якось спокій родинного життя порушує дивний лист – тобто запрошення відсвяткувати на пароплаві «Колумбіна» 10-річний ювілей від останніх гастролей цирку пані Бухенбах. Усе сімейство Сили вирушає у подорож. На пароплаві збираються чи не всі циркові друзі і виявляється, що ніхто не знає, хто ж надсилав запрошення. А перед ними – безкрає море...

Ілюстрації
Оксани Мазур

© Видавництво Старого Лева, 2010
Текст © Олександр Гаврош, 2010
Ілюстрації © Оксана Мазур, 2010
Обкладинка © Ольга Шингур, 2010

Всі права застережено

ISBN 978-966-2909-52-4

«Коронація Слова» створює для вас нову хвилю української літератури – яскраву, різножанрову, захоплюючу, – яка є дзеркалом сьогодення і скарбом для майбутніх поколінь.

*Юрій Логуш,
Голова Правління ЗАТ «Крафт Фудз Україна»,
ініціатор проекту*

Всеукраїнський конкурс романів, кіносценаріїв та п'єс «Коронація слова» був заснований за підтримки бренду найпопулярнішого українського шоколаду «Корона». Головна мета конкурсу – сприяння розвитку новітньої української культури.

Література, кіно і театр обрані не випадково, адже саме ці жанри є стратегічними жанрами культури, що формують і визначають зрілість нації.

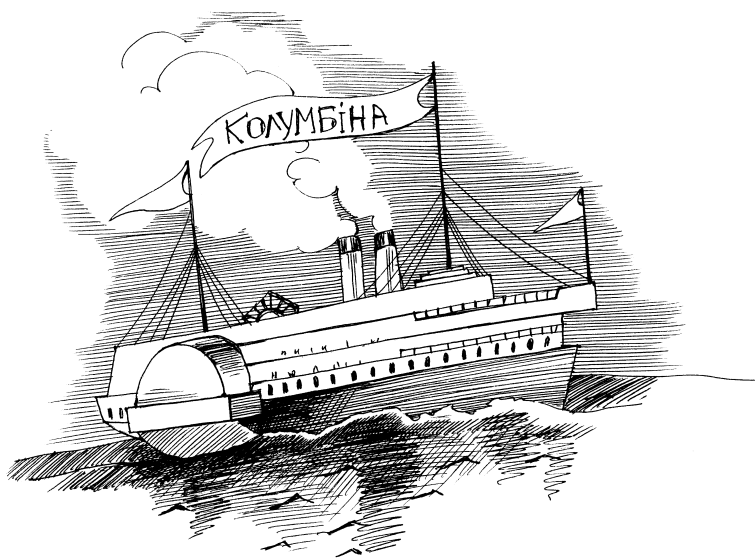
Метою конкурсу та його завданням є пошук нових імен, видання найкращих романів, стимулювання й підтримка сучасного літературного процесу, кіно й театру, і як наслідок – наповнення українського ринку повнокровною конкурентоспроможною літературою, а кіно й театру – якісними українськими фільмами й п'єсами.

www.korona.ua

*Татові,
який нас ніколи не сварив*

ЧАСТИНА ПЕРША

КОЛУМБІНА

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ,
**У ЯКОМУ ІВАН СИЛА
ОТРИМУЄ ЛИСТА**

Іван Сила лежав на своєму широченному дубовому ліжку (інше б його не витримало) і мружився від сонечка, яке сотнями пальчиків торкалось його доброзичливого, як у райської пташки, обличчя. Гай-гай, котра це вже година? “Ех!” – набрав він повні груди повітря, з насолодою потягнувся і голосно позіхнув. Тут його ніздрі вловили приємний запах із кухні, який тоненькою ниточкою просмикувався через погано зачинені двері спочивальні. “Мамині галушки!” – задоволено промуркотів Іван і вже ладен був підвестися. Аж раптом...

– Ані руш! – пролунав рішучий і тоненький, як голка, голос.

— Руки за голову! — вторував йому другий, ще тонший.

— Татусю, здавайся! — а цей був тонесенький, як павутинка.

Іван Сила повільно озирнувся. Але ніде нікого не було видно. Тільки двері ледь-ледь похитувалися. А ще скрипнуло під ліжком. Та й у шафі щось чмихнуло і промовило: “Ой!”

— Чемпіони не здаються! — вигукнув Сила і розкинув свої велетенські обійми на півкімнати. Що тут почалося!

Із-за дверей вискочив лютий індіанський вождь, розцяцькований червоною глиною і обтиканий гусячими перами. Він загрозливо тримав справжнісінький віник, з якого впритул цілився в силача. Водночас з-під ліжка атакував пірат із замотаною на голові зеленою хусткою в квіточки й величезними чорними вусами. Вуса, очевидно, були виведені гуталіном, адже блищали вони, як ваксовані топанки. Піратище хвацько вимахував темною від сажі кочергою.

Поки Іван Сила відбивався однією могутньою лапою від войовничого племені індіанців, а другою — від морських розбійників, із шафи зненацька вилетів привид, замотаний у біле простирadlo. На щастя, почвара була беззбройна — вона просто накинулася ззаду на Івана і почала душити його білими, як стіна, рученятами.

– Усе! Здаюся! – прохрипів чемпіон чемпіонів і повалився навзнаки. Ще б пак! Троє на одного – такого ніхто у світі не витримає. Навіть Іван Сила.

– Ми перемогли! – загукав пірат, підкидуючи найгрізнішу зброю всіх часів і народів – кочергу.

– Ми перемогли! – затанцював вождь найпристрасніший індіанський танець на широчезних грудях поваленого ворога.

– Ми пелемогли татуся! – засміявся привид найчарівнішим у світі сміхом. На радощах він аж стягнув із голови простирadlo, і з-під нього вигулькнуло золоте волоссячко, великі сині очка й кілька молочних зубиків. До того ж привид виявився жіночого роду. Себто це була привидка. Та ще й така мала, що навіть усіх звуків не вимовляла.

Ба, що це? Іван Сила скористався неуважністю ворогів і зненацька їх атакував. Очевидно, ліжко надавало йому якоїсь таємничої сили. За хвилину пірат, індіанець і привид чемненько лежали в рядок, накриті кремезною правицею силаня. А він учинив їм допит, використовуючи найбрутальніші методи середньовічної інквізиції.

– Хто це придумав? – грізно запитував Іван Сила, лоскочучи кожного своїми вусами.

Так-так, тепер усесвітньо відомий атлет носив справжні чемпіонські вуса, які при кінцях гонорово пнулися догори. Він-бо вже давно був не парубійком, а статечним чолов'ягою.

— Я! — першим голосно озвався відважний вождь, прагнучи взяти провину на себе, аби врятувати бойових побратимів від ганебної кари.

— Ні, я! — не бажав чужої милості пірат. — Тату, це я вигадав!

— Татусю, це все я! — запищала й собі привидка. — І взагалі, я найменша, і ви всі маєте мені вілити!

Але тут ексекуюцію було перервано несподіваним чином. Двері розчахнулись, і на порозі постав непримиренний ворог індіанців, розбійників і привидів укупі. Та й силачів теж. Усі затремтіли, мов осикове листя в негоду.

— Так! — сказав ворог, узявши руки в боки. (Індіанці, розбійники та привиди іноді називали його ще “мама”, “матуся” або й “матусенька”, залежно від настрою. І тільки Іван Сила звертався до нього “люба дружинонько”).

— Так! — ще раз розгнівано повторила Мілка. — Ви знову за своє? Дивіться, що з кімнати зробили! Свилярник, а не спальня!

— Це не я! — розвів ручищами Іван Сила.

— Це не ми! — й собі знизали плечима дітки.

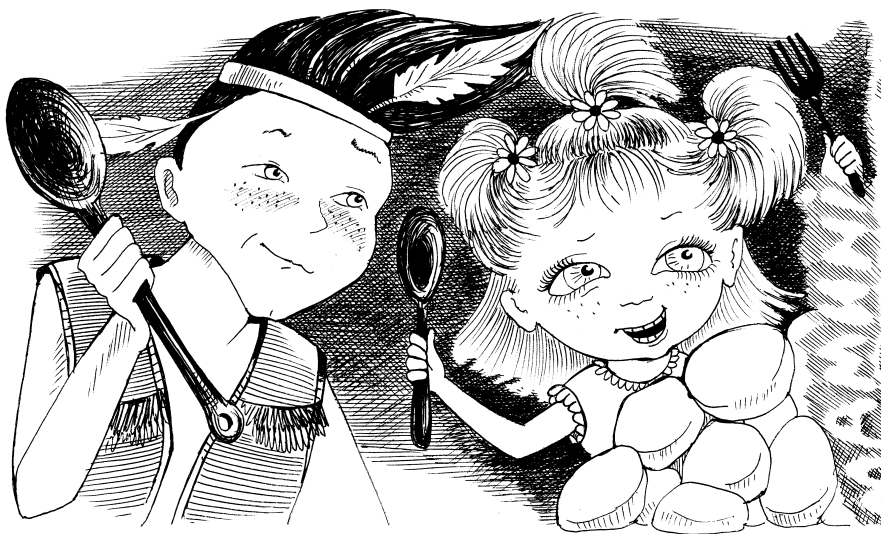
— Гаразд, я сьогодні добра! — посміхнулася Мілка. — Негайно вмиватися, бо сніданок уже на столі.

— Ура!!! — з диким лементом ще донедавна непримиренні противники дружно кинулися надвір, аби чимшвидше дістатися до діжки з літеплою водою. Вони вмивалися так завзято, що заодно помили й півподвір'я, трьох курей і старого пса з гордим іменем Бобі.

— Ех, мамині галушки! — вдоволено крякнув Іван Сила, накладаючи собі повну миску в повній сонця світлиці.

— Ех, бабчині галушки! — й собі притакували індіанець, пірат і привидка.

— Як це бабчині?! — обурилася Мілка. — Я зранку пораюся на кухні, аби їм догодити, а вони бабцю вихваляють!

– Малечо, щоб я більше цього не чув! – помахав на дітей ложкою Іван Сила.

– Татусю, щоб і ми цього більше не чули! – їй собі помахала на нього ложками малеча.

– Гаразд! Щоб надалі не було плутанини і кривотлумачень, віднині бабчині галушки оголошуються “бабчиними”, а мамині – “маминими”. Згода? – запропонував Іван Сила, послугуючись ложкою, наче гетьманською булавою.

– Згода! – рывкнуло за столом.

– Отож, якщо я тепер казатиму “Ех, мамині галушки!”, то це значить, що галушки ліпила...

– Бабця! – вигукнула привидка і захихотіла молочними зубенятами. За нею розсміялися всі решта.

Проте суперечка довкола галушок зовсім несподівано розв’язалася.

У двері застукали, і до хати ввійшов листоноша Колик – у незмінній бейсбольній кепці, яку він носив навіть узимку, а що вже влітку, то, певно, в ній днював і ночував. Принаймні виглядала вона саме так. Коликом його прозвали за те, що був довгий і худий як тичка. Листоноша був дивакуватий, але не бешкетний. Він чомусь завжди почувався винним. Напевно, в дитинстві його дуже сварили батьки, й відтоді... Але нашої історії це не стосується. Одне слово,

Колик зняв синю кепку з написом “Супермен” і голосно шморгнув.

– Смачного вам, людоньки добрі! – зупинився він на порозі.

– І-вам-то-го-ж! – хором відповіли дітки. Але далі презирнулися і засміялись, бо Колик наразі нічого не їв і не мав чим смакувати. Тому дітки змінили гасло і прогорланили: – Доб-ро-го-дня-дя-деч-ку-Ко-лик-у!

– Сідайте до нас! – підвівся йому назустріч Іван Сила. – Поснідаєте маминими галушками, – і тут же скопив оком на Мілку. Та промовчала.

– Та ні! У мене ще багато роботи! – переступав з ноги на ногу Колик. – Та й зуб у мене росте. Мудрості! – підняв він палець догори.

– Ого! У нас – теж! – вигукнули дітки.

– Що теж? – здивувався листоноша.

– Зубки ростуть! – і кожен із них показав гостренькі як бритвочки зубенята.

– Ого! – знову здивувався листоноша. – Ну то я піду...

– Авжеж, – стенив могутніми плечима Іван Сила. – Якось заходьте ще.

Листоноша вибачливо посміхнувся, насадив собі на голову кепку і вже взявся було за клямку, коли його наздогнало влучне, як індіанська стріла, запитання привидки:

— А чого ж ви, дядечку, до нас заходили?

— А й справді! — сплеснула руками Мілка.

— Оце ж бо й воно! — вдарив себе по чолі Колик. — А я думаю: чому вранці наша корова Лиска так скрушно мукала? Це в мене гороскоп такий на сьогодні: все забувати. Ви не гнівайтесь, людоньки добрі, але я вам кореспонденцію приніс!

— Ура! — загукали дітки й негайно вхопили великий оберемок листів, перев'язаний блакитною стрічкою.

— Я пелша читаю! — захникала привидка.

— Ні, я! — чіпко тримався за листи пірат.

— Кинемо жереб! — запропонував мудрий індіанський вождь.

— От дивовижа! — почухав потилицю листоноша. — Цікаво, як це ви, голопузі, будете читати, якщо навіть букв не знаєте?!

— Мовчки! — відказали сердито “голопузі” і побігли до спальні.

— Дивовижа! — повторив листоноша, розкладався з господарями і пішов, розмірковуючи про знаки зодіаку.

Тим часом у спочивальні ще кілька хвилин чулося вовтузіння, борюкання, шарудіння, далі все стихло, і вождь войовничого племені почав виразно читати вголос.

Зазвичай Іванові Силі писали його палкі

шанувальники. Були серед них дорослі, були і дітки. З кожним роком листів надходило дедалі менше. Це їй зрозуміло, адже чемпіон уже давно не виступав на великій арені. Але все одно на горішці стояли три мішки, наповнені не горіхами чи сушеницями, а посланнями з різних міст і країн. Мілка казала, що колись їх передадуть до музею. В цьому маму завзято підтримувала малеча. Іван Сила у відповідь тільки хитро підкручував чемпіонські вуса.

Люди різне писали своєму кумирові. Допитувалися, куди він зник; і чи він, бува, не прихворів; і пропонували йому нові трюки, які самі вигадували; і розпитували про чемпіонську дієту; і навіть висилали фото зі своїми спортивними тілесами. (Мілка особливо не любила знімки дівчат і жоден із них не відібрала до музею). В одному листі фірма “Гуллівер” пропонувала чемпіонові рекламувати одяг для великих людей. Себто для дуже великих. Просто грубесних. І звідки вони такі беруться?

Але Іван тільки посміювався з неймовірних пропозицій. Він вважав, що його спортивна кар’єра завершилася. Час від часу, коли ставало сутужно, він виступав з Мілкою та дітками на сільських майданах. І тоді Іванові очі горіли особливим вогнем, а повний капелюх брязкотів чесно заробленими грошечками.

— Татусю, дивися! — раптом примчала зі спальні босонога гвардія на чолі з привидкою. Маленька золотоволоска вимахувала листом, написаним на особливому поштовому папері. Рівненський почерк і навіть запах, який точився з допису, промовляли про шляхетність і витонченість автора.

— *“Коханий ведмедику!”* — почав читати вголос Іван Сила, і Мілка враз спохмурніла.

— Це мадам Бухенбах! — заскакали, як чортенята, дітки.

Вони достеменно знали всю історію свого прославленого татуса, адже він не раз оповідав їм її перед сном.

– *“Через два тижні минає рівно 10 років, як цирк “Бухенбах” припинив своє існування”,* – читав далі Іван.

– Ура! – знову радісно заверещали дітки. Щоправда, тепер – невідомо чого. Але ж ви знаєте діток! Їм аби погукати.

– *“З цієї нагоди чекаю вас і вашу родину на пароплаві “Колумбіна”, який відчалить з Мамстердама 10 червня рівно о 10-й годині 10-й хвилині”.*

– Ура! Ми їдемо до Мамстердама! – заволали малеча, бо в цьому місті ще ніколи не була. Зрештою, вона ще в жодному місті не була. Навіть у найближчій Кацавейці.

– *“Прийдуть усі циркачі, – дочитував із ледь помітним хвилюванням Іван Сила. – У програмі – лише сюрпризи.*

З повагою, мадам Бухенбах”.

Чемпіон відірвав погляд від листа і звів карі очі на Мілку.

Вони світилися по-особливому.

– Що робимо, люба? – запитав він, беручи її за руку.

– Ти ж і так усе вирішив, – усміхнулась колишня гімнастка.

– Їдемо! – індіанець і пірат з’єднались у братерських обіймах, а привидка скорчила найстрашнішу на світі пику.

– Невже ми їх знову побачимо? – поклала Мілка голову на Іванове плече.

– Побачимо! – затанцювали танець перемоги дітлахи. – Ми побачимо ВСІХ!

– Як там, цікаво, Міха? – посміхнувся силач.

– Ми побачимо Міху! – літали по хаті маленькі непосиди.

– А Ренатка? – згадала подружку Мілка.

– А Пандорський? – зобразив вусатого фокусника індіанський вождь.

– А карлик Піня? – показав горбуна пірат.

– А як ся має мавпочка Беня? – вигукнула, сама як мавпочка, синьоока кривляка.

Тут уже всі розсміялися. А найдужче – Іван Сила. Він сміявся, як чималенька бочечка. Ось так: “Хо-хо-хо!”

– Ну, якщо всі “за”, – плеснув чемпіон по колінах, – рішення ухвалено одноголосно. Тоді, мої дороженькі, за роботу! Адже нам ще треба ой як багато встигнути!

Найдивніше, що ніхто не перечив. Навіть індіанські вожді, пірати і привиди, яким працювати категорично заборонено.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ,
**У ЯКОМУ ВСЕ ТІЛЬКИ
ПОЧИНАЄТЬСЯ**

Уже кілька днів на подвір'ї Івана Сили тривали великі збори. Себто не збори як зібрання поважних персон, а збори як готовність номер один до великої мандрівки.

ВСЕ носилося, метушилося, бігало, гасало, верещало, сварилося, мирилося, знову сварилося, знову мирилося і нарешті складало вкрай необхідні речі у подорожні валізи. Під словом “ВСЕ” ми маємо на увазі червоношкірих пірато-привидів.

— Ти тільки глянь на це! — хапалася спочатку за серце, а потім за голову Мілка, витягаючи з торби гусячі пера, ваксу, простирадло і кочергу, закручену у свіжу газету.

– Боже мій! Як ви могли, поросята? – гукав і собі Іван Сила. – Це ж іще не читані “Спортивні вісті”!

– Татусю, ми вже їх плочитали! – радісно відповідала привидка. – Нічого цікавого!

– А-а, ну тоді інша річ, – заклопотано промовляв Іван, бо саме в цю мить міркував, чи брати йому в далеку подорож свою 32-кілограмову гирьку.

Отож, поки тривають великі збори, є нагода поближче познайомитися з трьома вкрай важливими персонами, чи то пак персонажами. Дотепер вони діяли інкогніто, як і належить героям такої моторошної книжки.

Адже тут небезпека чигає на нас всюди, особливо у найнесподіваніших місцях. Наприклад, на старій грушці, у клозеті з випиляним у дверях ромбиком чи на грядці з огірками. Ворог украй підступний. До речі, переконайтеся, що сторінки книжки, яку ви оце зараз читаете, не просочені отрутою. Послиньте пальця й торкніться назви останнього розділу. Якщо після цього ваш язик не затерпнув і ви можете читати далі, то вам неабияк пощастило.

Але цс-с-с! Зараз ви дізнаєтеся першу таємницю. Вождем індіанського племені диких койотів був Його дикунська величність сам Велика Пелька. Цей вправний воїн – мудрий як

змія і хоробрий як лев – міг подужати цілу армію пирогів, вареників, галушок і дерунів. Він був справжнім сином не тільки свого славного індіанського народу, але й знаменитого татуся Івана Сили. Черевце він мав біленьке і м'якеньке, через що вдома його прозивали Пузиком.

Велика Пелька славився тим, що завжди мав чудернацькі ідеї і ніколи не мився. Хіба що коли потрапляв у ворожий полон. “Індіанець повинен пахнути рідною природою, аби його не занюхали вороги! Краще смерть, ніж ганьба!” – вигукував він, коли Іван Сила занурював його силоміць у діжку з водою.

Другим сином (ледь не написалося “свином”) усесвітньо відомого силача був найсухопутніший пірат усіх морів і океанів, Його кровожерливість Лиса Борода. Чому Борода – зрозуміло навіть найостаннішому телепню. Бо хіба ж бувають безбороді пірати? А Лиса вона тому, що ще не виросла. Але вже скоро почне – от-от! Для цього Лиса Борода щодня намащував підборіддя ваксою (правда, так він був радше схожий на папуаса, ніж на благородного розбійника морських просторів).

Лису Бороду годі було уявити без несамовитих лайок, котрі він видумував по сотні на день. “Хай мене сонце хрясне по вуху! Хай

будяк виросте мені в носі, якщо я не розправлюся з оцією останньою галушкою!” – могла зненацька проректи за обіднім столом ця грізна наваксована пика під зеленою хусточкою у квіточки, зав’язаною по-піратськи ззаду.

Усі відразу замовкали, чекаючи, що колючий будячок почне пробиватися з кирпатого носика. Але ні! Лиса Борода не знав жалю й невблаганно виконував обіцянку.

Попри всю розбійницьку несамовитість, удома Лису Бороду прозивали Гузиком. Можливо, тому, що Гузик чудово римується з Пузиком. І я маю підозру, що придумала ці римовані імена третя – найпотаємніша сила родини Івана Сили. (Ги-ги, як гарно вийшло. Еге ж? Сила Сили!).

До речі, ви вірите в привидів? Як це – ні? Ну тоді вийдіть надвір темної-претемної ночі в темних-претемних окулярах і в натягнутому на голову светрі. Спробуйте – і привиди вмиють відлупцюють вас за таку злочинну невіру.

Отож, імена Гузику та Пузику придумала, як ви вже здогадалися, привидка із золотим волоссячком і молочними зубками, гострими, як погляд ревнивця. Належала вона до сімейства Привидус Сміховантус класу Простирадлус підвиду Маціпуціс. Що воно означає – цього достеменно не знає ніхто. Навіть той, хто вигадав

цю класифікацію. Але на те вони і вчені, аби все заплутувати.

Привидус Сміховантус класу Простирад-лус підвиду Маціпуціс, або просто привидка, була найменшою і найулюбленішою дитиною славної родини славнозвісного атлета. Невідомо, хто її першим назвав “Маруська-Постривай!”, але саме під таким веселим ім’ям її знала вся вулиця і навіть половина сусідньої.

На відміну від братиків індіанця та пірата, привидка мала поетичний хист, а тому постійно складала пісеньки. І хоча Маруська-Постривай не вміла читати, співати вона чомусь уміла. Принаймні могла. Що й демонструвала зранку до вечора. Вона замовкала лише тоді, коли її долав сон. Хоча й уві сні їй часом вдавалося заспівати. Але так тихенько, що почути це могли хіба такі ж прозорі, безтілесні істоти, як і вона.

Однак ми цілком відволіклися від великих зборів. Ні, вони були настільки великими, що відтепер їх писатимемо лише з великої літери. Ось так: Великі Збори.

Тож, поки тривали Великі Збори, посеред двору виросла ціла гора з валізок, сумок, торбинок, на якій також була одна розписана тайстра, сіточка з бараболею, мамин радикаль, чи як він там називається, стара дерев'яна скриня з газетними вирізками, мапами і документами. Ага, ми забули ще про бабчині бесаги з бринзою та мішок із одягом на щодень і про свято. Уся ця купа-мала була підперта з одного боку 32-кілограмовою гирькою, а з іншого – все тією ж кочергою – найгрізнішою зброєю всіх часів і народів.

– Ну що – присядемо? – запропонував Іван Сила, всівся на сходи їхнього чепурненького будиночка під червоною черепицею і чомусь важко зітхнув.

– Угу! – погодилися всі й посідали довкола. теж чомусь важко зітхнувши.

Вийшла доволі гарна картинка. Шкода, що поблизу не трапилося фотокореспондента “Кацавейської хроніки”. Ото би був знімок на першу сторінку!

– Нам треба зміркувати, як ми це все понесемо до Мамстердама, – кивнув на диво-гірку

посеред двору Велика Пелька. Очевидно, вождь диких койотів уже мав ідею.

— А щоб я проковтнув усі ці валізи разом і поодинці, якщо ми їх не потягнемо! — явив рішучість духу Гола Борода.

— Сів метелик на тлавичку

І гадає пло длібничку.

Лаз, два, тли,

Ти, метелику, й неси! — заспівала нової пісеньки Маруська-Постривай.

Але метелик навіть не спробував підняти хоча б мамин радикуль (чи як він там пишеться) або розписану тайстру. Він тільки посидів на самому вершечку купи-малої, а далі змахнув крильцями і перелетів на крисаню вуйка Микульця, котрий якраз зупинився навпроти.

— А що, кумцю, крамничку відкриваєте? — зауваживши стільки манаття на подвір'ї, поспитав вуйко. — Чим торгувати будете?

— Скальпами! — впевнено проказав індіанський вождь і чвиркнув слиною.

— Чим-чим? — перепитав здивований Микульцьо. — Скальпелями?

— Та ні! Дурними головами! І щоб моє серце хробаки пожерли, якщо не почнемо з першого зустрічного! — вигукнув Лиса Борода й відразу дістав запотиличника від Івана Сили. Тим не менше вуйко, про всяк випадок, хутенько по-

прощався й підтюпцем побіг до тітки Микульцяні.

– Ану цить, малечо! Мізкувати заважаєте! – чемпіон зробив на обличчі мудрий вираз. – Люба дружинонько, ти впевнена, що ми нічого не забули?

– Здається, ми взяли все, – глянула на речі Мілка. – Все, що мали...

І справді, гірка була лише тро-о-ошки меншою за їхню хатинку. Деся на один черевик.

– Тоді хай Пузик і Гузик винесуть із дому всі простирадла, а Маруська-Постривай і матуся зроблять із них найбільший у світі...

А оскільки Іван Сила не знав, як це називається, то звернувся по допомогу до найсвітлішої (у прямому значенні цього слова) голови і найблакитніших оченят.

– Татусю, це називається “лечолов”? Ну як ти не знаєш!? – сплеснула руками привидка.

– Дивно! – почухав потилицю Іван. – Скільки лечо не їв, а не знав, що його, виявляється, простирадлами ловлять.

– Та не лечолов, а лечолов! – розсердилася Маруська-Постривай і навіть тупнула ніжною.

– А-а, речолов! – здогадався чемпіон. – Так би зразу й сказала!

– Та я ж так і сказала!

Але тут їхню суперечку перервали хлопці,

які винесли чотири великі простирадла. Склавши їх до купи, товариство закидало речі всеєдину, а далі міцно зав'язало все це багатство морським вузлом. Вийшла велика білосніжна куля, хоча й не зовсім правильної форми.

— Нумо її котити! — відразу подав ідею Пузик.

— Ні, ліпше залізьмо на самий вершечок і погляньмо, де той Мамстердам! — не погодився Гузик.

— А давайте будемо стрибати з речокулі на нашу хатинку і назад! — видала третю пропозицію Маруська-Постривай.

Усі поглянули на татуся, бо він мав вирішити, як бути далі. А Іван Сила зиркнув на Мілку. Бо якщо чоловік — голова сім'ї, то жінка — все решта. А голова йде туди, куди ходить усе решта. Принаймні я ще не бачив, аби голова прогулювалася собі сама. А якщо ви таке бачили, то це, я вам скажу, була якась ненормальна голова, і з неї краще прикладу не брати.

Тож усі дивилися на Мілку і чекали, що вона скаже.

— То ми сьогодні нарешті вирушимо? — запитала вона у відповідь так, як запитують усі жінки на світі, коли, не знають, що ж то вирішити, і тому вдають, начебто все вже давно

вирішено. Хоча насправді зовсім нічого не вирішено.

– Свистати всіх нагору! – скомандував Іван Сила. Це мало б означати: всім негайно залізти на речокулю і міцно триматися за морський вузол. Коли Мілка і силенята зручно вмостилися, чемпіон чемпіонів завдав цю гору собі на плечі і рушив з подвір'я.

А оскільки речокуля була доволі величенька й тяжкенька, то Іванові доводилося низько схиляти голову. Тому він нараз віддав нагору нові розпорядження.

– Вахтовим призначаю Велику Пельку. Ти відповідатимеш за правильний курс!

– Єсть, капітане! – бадьоро озвався вождь диких койотів.

– Гола Борода, як морський вовк, призначається боцманом. Ти слідкуватимеш за порядком на палубі.

– Єсть, капітане! – аж підскочив з радості пірат сухопутних морів і океанів.

– А я? – почувся з неба тоненький, як павутина, голосочок.

– А Маруську-Постривай призначаю... Гм... Ким же тебе призначити, манюньо?

– Командилом! – впевнено донеслося згори.

– Ні-ні! На кораблі не може бути двох капітанів. Ти будеш у нас... Заспівайлом!

– О! Як гално!

– Негайно взятися за написання пісеньки найсухопутнішого корабля світу!

– Єсть, капітане! – рішуче процокотіли на горі молочні зубики.

– Нібички нікого не забув, – витер спітніле чоло Іван Сила. Йти з речокулею було не так легко.

– А я? – почулося лагідне зітхання, наче це янгол торкнувся Іванового вуха.

– А ти, люба дружинонько, призначаєшся... Особливо важливим пасажиром!

– О! Хоч раз у житті побуду гостем на святі! – весело засміялася Мілка.

– Ура! – дружно гримнуло у піднебессі.

Здивовані селяни вибігали зі своїх обійсть і дивились на чудо, яке прямувало центральною вулицею.

– Іван Сила встановлює новий рекорд! – казали одні.

– Так, він має пронести цю кулю до екватора і назад, – кивали головами другі. – Це його ранкова пробіжка.

– Який рекорд?! Яка пробіжка?! Що ви плетете! – заперечували треті. – Він подався на заробітки! А це на плечах – його сніданок!

Четверті запевняли, що Іван Сила так розробляє м'язи шії.

П'яті – що це його новий талісман.

Шості, що...

Одне слово, людоньки сперечалися аж до вечора, доки не повернулася череда з пасовиська і всі не розбіглися по домівках. Правду міг би сказати листоноша Колик. Але він хитродумно мовчав, бо саме читав гороскоп на завтра. Як завжди – несприятливий.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ,
**У ЯКОМУ НАРЕШТІ
ЩОСЬ РУХАЄТЬСЯ**

До речі, в найпильніших читачів одразу з'явиться слушне запитання: а куди ж це поділося знамените авто мадам Бухенбах, подароване Іванові Силі на заручини? Справді, такий факт вимагає прояснення.

Отож, доповідаю: авто стоїть у stodolі, притрушене сіном і помальоване курячками. Так-так, воно вже давно не їздить. Бо коли в ньому щось зламалося, а таке трапляється навіть із “мерседесами”, ніхто не зміг його полагодити. Адже в тутешніх горах звикли тільки до однієї машини – з чотирма копитами, буцматим хвостом і велетенськими нечищеними зубами, – тієї, котра відбрикується і каже

“І-го-го!”, коли в неї закінчується бензин.

Щоправда, чемпіон чемпіонів старався тримати марку, а тому не міг явитися на виступ пішки. Цим би він осоромив усі свої титули. Тож коли Іван Сила їхав виступати, то витягав свою круту “тачку” (інакше її не назвеш) зі стійла і впрягав у неї сусідського коника.

Сухоребра кобила Маня насилу тягнула автівку з чемпіоном та його родиною до села Три Пеньки або Гнила Дичка. Але найкраще було їхати згори вниз! Тоді авто набирало крейсерської швидкості, й бідолашна коняка мчала як навіжена, аби не закінчити своє жалюгідне життя під колесами ще нікчемнішого автомобіля.

Крім того, авто виконувало важливу миротворчу місію. Коли індіанці, пірати і привиди ставали зовсім нестерпними, Іван Сила дозволяв їм влаштувати світові автоперегони. Тоді вони на півдня зникали у stodolі і казна-що там витворяли. Зазвичай, після чергових таких перегонів у автівки з'являлися нові проблеми зі здоров'ям. Зате дітки аж сяяли від задоволення.

Полюбили машину і кури. Але вони, на щастя, перегонів не влаштували, а мирно дрімали на кермі чи на дверцятах. І завжди після відвідин чемно залишали по яечку на шкіряних сидіннях.

